

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΤΠΕΝ

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΤΣΑΝΤΑΚΙ

βροφώνη Μαρία. Τερέζα ντε Μπρεγκάνιγ, σήμερα έδωσεντας έπονο, είλε χρόνια τώρα ως αποφασιστή δάτη την κοσμική ζωή. Τριάντα όμως δύο ώρες πρόσφατα χρόνια ήταν ή αδιαφορούντη πάνω στον λαμπτήρα που συλλιπόνταν της έπονης της: "Όπως για όλες σχεδόν τις ποιών διφορες γυναικες, κυκλωφορούσαν πολλοί για τις έρωτικές της περιπέτειες, χοροίς δυμούς κανείς νά ξέρει πότε το θετικό μ' αντίθετο". Το βέβαια είναι πολλά μας τόσο ξέσπασης όμορφας γυναικα όμως είλε πάρα πολλούς θεωρούσαν μάστιγας, ποι την λάτρευαν σάν ειδώλο.

Γι' αντό κι' ή ίδια χαμογέλασε μια βραδιά, τις προάλεις, διαν πρόφερε στην άκρωσην πράσινα, τόσο άποτετη στη δικιά της κελλή :

"Έγω, σ' δήλω μου τη ζωή, δεν άγνωστης πραγματικά, άλητην, παρόμια και μόνη φορά...

Καθώς διοι απομενόμενα κατάπληκτοι από αυτά τα λόγια, πρόσθισε μέσως με το ξέντι και πάντα γλυκού χαμόγελο της :

"Ομώλογό πάρες αυτό δεν με κολακεύει διόλοι και ίσως τάχο το δικαιώμα νά σερεθώ πάρες άξωντα λγάτερο κολακεύει τοις άνδρες της έποχης μου. Τι λάθελες διωσες... Αντη είναι η καθαρή άληθεια κι ξέρω το δάρδος νά την πο με δύληη που την ελλικρέντηα...

— Άνθη δημος ή μοναδική φορά που άγνωστητάστε, είτε τότε κάποιος από τους λόγους στενος φίλους, που άποτελούσαμε τη συντροφιά της, θα ίντε ένα ιδέροχο φορμάντζο άγάλη, γεμάτο από τις πολ τυρφερές συγκρήσεις...

— Υπέροχο, βέβαια, και ποιν σπάνι, άποψηθήστε τη βραδιά, γεμάτη θραύσης κι βραδιάς άπλω τόσο άπλω και ταπεινό...

"Ολοι παρακαλείστε τότε την βραφώνη νά μάς διηγηθή το μοναδικό φορμάντζο της ζωής της, κι' αντη με φωνή γεμάτη νοσταλγία, άρχισε νά μας λέη :

— Έκείνη την έποχη δεν ήταν μορφούσα βέβαια νά σκεπάζει πάρες δεν με άγαπα κανις. Πολλοί άνδρες, με τη ενέργεια στερεά ονόματα, φέρθηκαν στην άληθην επειονή ήρωες, για νά με κατακτήσουν. "Ανθρωποι πνευματιδέβιαν κατάτησαν νά διαπράσουν για μένα τις μεγαλείερες άνωσίες, και άλλοι πάλι, κοπού και άνοτα, δειχτήσαν έντιντότατα για την άγαλη μου. "Αν τότε έλεγε κανείς πάρες δεν μ' άγωστος, θα γελούσαν διοι μαζί του. Κι' ίμως, θα είλε δισορι.. Γιατι κανείς απ' διώρους έκεινονς δεν μ' άγαποντες άπελπομένα, από ψυχηκή άνάγκη, έπειδη δεν μπορούμε νά μη μ' άγαπη, όπως δέν μπορούμε νά ζητούσαν χωρίς γ' άντεσημε. Δέν είχα ποτε άντικρόστι τόν έρωτα χωρίς έγκωσιν στο βάθος...

— Ήπειρος στάθηκε μια στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε :

— Πρέπει νά παραδεχθήστε πάρες το καταλάβανα κάπως αυτό, γιατι ένω διοι με νόμιζαν τριστευτικόμενή, δεν ήμουν καθόλου εντυπών. "Ι-σως και νά θέτερες από πολλή επινοία. Το βέβαια είναι πώς κατόπιν - καποιον ποιέντε την καδαρία μου μάλισταν μελαγχολία, μια άποια για την ήγεμονία μου αστή, για τον άνθρωπον που με τριγύριζεν, ζητανεύοντας ένα μον βλέμμα, μια δέξη, και με κυρώντας ή διπλώντας άνάγκη νά ξεργάνει από την πόση κουραστική λατερία τους. "Εφενγα τότε άπο τό Παρίσι και κρύβουσαν στη μοναδική του πόργον μου τον Κέρτζιζελ, στη Βρετανία. "Ένα πελώριο δύσον, ο κάπιτο μ' ή θάλασσα, τόν πεμποτεύσισαν. Τό κοντινότερο χωριό βρισκόταν μακρινά, στη τροφή ώρων απόστασης με τό άμαξε. "Ήταν μια παληγά κατοικία, χωρίς καμιά άνεπ. "Οι αυτά με γοήτευαν και με ξεκούραζαν. Ειρηνούσα έκει δεκαπέντε - είκοσι μέρες, πολλές φορές μήνα δύοληρη, γνωμένη άνδρων και κυνηγόντας. Η πήγανα στην πόργο με τη συνοδεία ένων μόνο παληόν υπρέπει, τού καλού μου Γρενιών, πρόπτην ουσάρουν, πού τόν είχε εικοπέτες χρόνια κατέπι τον δι πατέρας μου και ήτανε διακριτικότατος και ληγόλογος. Οι λιγοστοί κάποιοι τόν γύρω έπαλλεν δεν με είχαν δη ποτε τους με φωτάνια και κανείς δεν μπορούσε νά φωτασθή ποτε έμενε μια γυναικα που στη κτήμα. 'Ως κι' δι πατάς του γειτονικού χωριού, που μ' έβλεπε στη λειτουργία της Κινιαράς, μ' έλεγε κι' αντός κύριο βαρδόνο. 'Ο πάργος ήτανε ζητιανός πάνω σ' ένα βράχο κι' έτη δεν κινδύνενα νά κάσω τό δρόμο μου, σταν, στο κινηγι, πήγαινα πολλ μακρινά. Μπορούσα νά γυρίσω επύκολα στον πόργο, δι όποιος φωνάστε κι'

άπο τό μακρινάτερο μέρος τον κάπιτον. Μόνο ίντι χανόμουν μέσα στο δάσος θα διοκούλευμον πολλά νά βρω τό δρόμο μου. Γι' αυτό δεν έμεινα ποτε βαθιά μέσα κει. Τά δέντρα πονεύα και τό κλιδιά χαμητή. Τό μέρος ήταν άσπατάλλο για ζπιασία. 'Αλλά δεν άποφενγα μονάχα έγω τό πινό δάσος. Τό Ίσιο κι' ο περινόι, που δύο κι' άνταν παλής ουσάρος, δεν τόν τραβούσαν διόλων έκεντα τό πάπτητη μονοτάτια. Τόν είχαν τρομάξει κι' οι χωράτες, με τις ιστορίες τους για δράκους και θρησια.

— Σέφω, βέβαια, μων έλεγε, πώς έσεις δεν τρομάζετε με δράκους κι' άγρια. Καλλέρεα διως νά κάνωνται τη βόλτα μας στους κάπιτον, ζητάνεν έχουμε κάπει επόλεμο νά μεταχειριστούμε τά τουτέκαι μας. Μέσα στά κλαδιά δεν μπορεί κανείς ούτε στη σημαδένη, άπειδη σε κίνδυνο.

— Μια μέρα, κατά τό σούρουπο, γυνούσα μόνη μου καβάλλα. "Ημουν άπω μά λεγον μαρκιν άπ' τόν παλιό ποργό. Δέν έβλεπα πονεύα τά σκηνήλα μου. 'Με παπάτησα, συνήληστηκα, και χωρίσα μόνα τους στό σπίτι. Ξαφνικά διως δικασμόνται πονεύα τά δινατά γυαγισμάτα τους στό άρκετη απότομα. Γάντζαν μανασούμενά, προφέρα. Δέν μαρούσαν νά μοντάστατη, προς τό βάθος τά καλάρια. Άρχοσε νά τρέχη σ' ένα μοντάστα, προς τό βάθος τά καλάρια. Μόλις πρόμα κανύπα νά γωνίσωσα, νά παστά απ' τό κατά τον, για νά μη γυτηπήσω τό κεφάλι μου στά κλαδιά. 'Οστρόν μαρόσαν τά γυρίσωντα πονεύα τά πάνω κι' είλε νά τρέχη λαχανισμένος καπεάνων μου ήνας λόκος και πάσο του τά σκηνήλα. Δέν μπορέσα νά πάσο τά καλάρια πονεύα στη σεργόντωναν χάριο. 'Η μόνη μου σπένη ήταν νά προφύλαξω τό κεφάλι μου. 'Τό άλογο που άφοι πόλ βαθειά μέσα στό δάσος. 'Αχογά τά σκηνήλα άρκετη διώρου άλογη. Κατόπιν έβλεπε τά ματία μου. Φοβήθηκα νέτροβολικά, και με τό δύση μου.. Πόσο ζητήστε τό δραματικός έξεινα παλαπούμε; Δέν μπορώ νά σπά τό πο. Σέ λιγο έχασα τις ασθήσεις μου κι' δεν ήρθα στόν έαντο μπορέθηκα ξαπλωμένη κάπω. 'Ημοιν διώμονάρχη. Κά γύρω μων άπλυνταν ή νίχτα ... 'Ο λόγος, τά σκηνήλα μου και τό άλογο είλεν έξεινατοθή. Δέν πονούσα, δεν είλα χτυπήστε πονεύαν. Σέ λιγο έχασα τις ασθήσεις μου πονεύα στό δάσος ; Σέ πάσο θάρτησα απ' τόν ποργό ; Κι' δέν πον θά μπορόσα νά γυρίσω πον ; Καθώς έκανε άλες απέντες τός σπένης, με την ήγονιά στην ψηκή, καθισμένη πάνω στην χλόη, κάπιτος από πάσο μου μ' άγγιξε έλεφαρη στόν ώμο. Γέρισα, βγάζοντας μων τρομαγμένη φωνή. 'Ηταν ένας γέρος ζητιανός, μ' ένα παληό διάσκασα στόν διμο κι' ένα μαρκόν φασδί στό κέρι. 'Η νίχτα ήταν η πατέα φωτεινή και μπορέσα νά τόν ίδω. Σηκώθηκα μ' ένα πόδημα, έτοιμη νά φύγω. 'Έκεινος μων είλε σ' γανά :

— Μή φύγεις, μικρή άγγελε, θά γιαθής. Θά σε άδηγηστος στό σπίτι σου. — Επειτα, με γιλικέα, γεμάτη τρωφερότητα πονήν, πρόσθισε :

— Είλε μια δρά μου πον σε κυττούσα νά καμάτασ. Σέ λιγο θά είνε μεσαντάντη. Σέ φο έγα διά τόν πάντα τόν πάντα. Σέ λιγο θά είνε ματάπια. Ποδί θέλεις νά πάς ;....

— Έδουσα τό δινομα τού πόργουν. 'Έκεινος άποκιθηκε :

— «Ελά, άκολούθησε με, μωρή γεράδια τόν κάστρουν..

— Κι' άρχισε νά περπάτησε από πάσο του, μέσο στή σκάλα, πον διο και γινόταν πανούτερη. 'Ο γέρος δέν μων μιλούσε πειά. Σιγοταγούνδοσε, περπατώνταν. Κι' άναμεσα στό τραγούδι του, άκουσαν σάν έπωδο, τίς τρωφερές λέξεις : «'Αγγελε, μικρή νεράβη, θά γιαθής. Έτοιμη σε γανά :

— Επειτα, με γιλικέα, γεμάτη τρωφερότητα πονήν, πρόσθισε :

— «Ελά μαζύ μου. Θά ξεκουραστής στό σπίτι και θά σοδ δώσω και κάπιτο για τόν κάστρο σου.

— Δέν θέλω..., άποκιθηκε δι ζητιανός. Δέν θέλω τίτοτ' από σένα...

— Κι' έπειτα, με την παλαιότερη, ζητιανό. Ποδί πον στό δέν τό έχεια και ούτε τό έχεια μου πονεύα ποτέ, πρόσθισε :

— «Ελά μαζύ μου... Νά φωνή σου..., με πλήρωσαν με τό παραπάνω...

— «Έφενγα, έπειτα και τόν σταμάτησα. Είχα μέσα στή σκέπη μου πονεύα ποτέ τέσσερα χρονιά ελευσοφέραγκα. Τού τόβησα στό κέρι, λέγοντας του νά τό κρατήση για ένθιμηση. Τότε τό πήρε, τό φύλο του και πέφερε κατάπιν στό σπίτι μου. Δέν μπορόσα νά μην καταλάβω. Τό διά πάργος είλε τά μάτια γεμάτα δάκρυα. Ξαφνικά άρχισε νά

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσουπολιθοί)

γοντευτικό κόσκινο τραντάρινό. Ο Άμεριζανο βέβαια ένθυμουσάστηκαν αλλ' αντί την πρωτοπαιδία κι' ό καθενάς θέλησε ν' αποκτήσῃ μάλιστα η φωτογραφία. Τούς δε ήσαν οι παραγγελίες που έλαβε ο μίστερος Ράζαλεν, ώστε άνωράσθηκε να συνεννοηθῇ με μερικοὺς κεφαλαιούχους καὶ ν' άνωξῇ ένα τεράστιο ατέλει.

* * *
"Ετοι βγαίνουν τὰ λεπτά στην Ἀμερική....

¹Από μια τελευταία έρευνα των «Κινηματογραφικών Νέων» μεσωνυμικών που παίνουν τη δύση περιέργεια πρόχριτα : Οι έπαιξες δεν είναι τόσο γνωστοί όπως φαίνονται σήμερα στη δύση. Ο Άγνων Γρόβοντ, παραδείγματος χάριν, έπαιξε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο το 1911, σ' ένα φίλμ του Τζέφερ Μπήμπαν. Ο Τζών Χέρσολτ πάλι στο 1914 γρήγορα στη πρώτη έργα του σ' ένα εσπουδαϊκό της Δανίας. Τόν Έιλο χρόνο παρουσιάσθηκε κι' ό Λούης Στόν, σ' ένα φίλμ του Τόμας «Αίνς. Αλλά κι' οι «Εστερ Ράλσον» έπαιξε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο το 1915.

‘Η δάφνες δώμοισες γυναῖκες, ποι πῆγαν στὸ Χόλλυγουν μὲ τὴν ἐλπὶν ω̄ γίνουν μεγάλες φρεντέτες, βλέποντας ὅτι μάταια ἀγονίζονται νὰ τὶς προστέξουν οἱ σκηνοθέτες, ἀχεῖσαν ν' ἀπελλίγωνται. Πολλὲς λατόν ἀν' αὐτὲς τῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ θέσουν τέρμα στὴν τραγῳδίαν τοὺς. Καὶ ἡ αὐτακοτενίς διαβέζουν ἡ μιὰ τὴν Ἀλλή. Κατ' αὐτὰς μάλιστα συνέβησαν ἑνὸς νέες τραγικές αὐτοκτονίες ἀπελλούμενῶν ὑποψήφιών των, μᾶς νέας καὶ ἔνος νέου. Η πρώτη ἀντίστοιχη είνε μάια Ιστανίδα, ἡ Κάρμεν Κοστέλλο. Η δούλια δὲν ἔχει κακιά σχέσι μὲ τὴν γυναικὸν ἔθενται Ντολορές Κοστελέη. Η ωμοφρὴ αὐτὴ Ιστανίδη είχε πάλι στὸ Χόλλυγουν ἐδῶ καὶ τοῖς χρόνια, συνοδεύοντας μὰ πλούτου διφοιτάριστα τῆς Σεβιλλῆς, ἡ δούλια τὴν είχε ὡς ἀναγνωρίστη τῆς. ‘Η Κάρμεν φυσικὰ δέργουσα νὰ γοντεύῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς φιλικοῦ· Ο γνωτός κωμικὸς τοῦ

τρέχη καὶ σὲ λίγο χάθηκε μέσα στὴ γύτα....

Ἐτὴν ἄλλη μέρα φύτσα παντοῦ, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέσῃ νὰ μοι-
δώσῃ πληρωφορίες για κενῶν τὸν ἀνθρώπον. Γύρισα τοῦ Παρίσου καὶ
στέγα αὐτὸς ἔτειχε χρόνια, δεν πειλάζει ἀρχαῖοις νὰ τὸ ξεκάνω εἰκόνι τὸ
επιειδός, πήρα μὲν μέρα αὖτε τὸν πατὴν τὸν χωρίον ἐνα γράμμα καὶ ἔνα
μεριδό διευθύνω. Τὰ μάνια Κλεοπάτρας, ἀντὶ τοῦ

“Ενας ζητιάνος παράδωσε στον παπά το μικρό αύτὸ δεματάκι, διπά τὸν εἰλέ παρακαλέσει καποίος συνάδελφός του στὶς τελευταῖς του στιγμές, γιὰ νὰ δοθῇ στὴν κυρία τοῦ πάνουν.

ποργύρια.
Στὸ μικρὸ δέμα ήταν τὸ δομένιο τωντάκου, τυλιγμένο μέσα σ' Ἑνα
χορτό παντελί. Καὶ μέσα στὸ δομένιο τωντάκου βρήκα τὰ τέσσερα
χρονία εικοσαπεργάκια. Οἱ ηπατόν δὲν σπέρτησαν ποτὲ τὸν ὑγρό
μικρὸ δεσμὸν θησαυρὸ, γιατὶ ήταν τὸ ἔθνους αὐτὸ τὸ μικρὸ νεγρόν
τοῦ πατέρου.

ιγμένο μέσα σ' έ-
βρηκε τὰ τέσσερα
του ν' ἄγγιξη τη
τὴ μακρὴ νεφάλη.
ZAN RISSELEN

νων γλωσσών. Μα η παραδοσίς της δὲν ήσαν όφετες, διότε νά μπορή νά συντηρηθεί ανέτα. „Εμπλεξε τότε σά δίχτυν ἐνός λιποτού πεντεμένου, το δότο την παρέσον σε ὑιάφορες σποτενές περιθώρες. Σγά- σιγά ή Κάρμεν Κοστέλλα ἄγγειος νά κάνει την ώμορφά της άπο τις κα- ταρροήσις και δέν ἀργος νά κατατησή ένα σωματικό και ψυχικό έ- φ. ιπο. ή άτινη „Ιστανίδα, τέλος, μή ἀντέρονται στή μαρτυρική ζήτη της αιτωλοτόπου πρό ήμερων ...

Ο δεύτερος ανθύπαρχος του ήρθε μάζε...
Ο δεύτερος ανθύπαρχος είναι ο Ρούντοπλα Κάρεβ, ένας έξιαρκτικά δυωρηφός πους νά ψήν και την τινή του. Ο Ρούντοπλα Κάρεβ, στην άρχη του έρχομαι του στη φλέμοντοι, ήταν προστατεύμενος μαζί ήλικιομένης έκπληξησών του, ή δοτάν, για να τον κρατώνταν θαύμα της Κάρεβ, θεώρεις για την έπινγξια του, παρουσιάζοντας πολλές φορές στα εστούντιο και με τη βοήθεια των δολλαριών της προστάτευσης του, κατώφθασε νά παιχνίζει ένα μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ. Από έναν ήπαταν η πρώτη και τελεταιά...έπινγξια του. Η προστάτευση του, ρίξαντας σε λίγο και ρόδι ή ο Ρούντοπλα Κάρεβ άλλαξε σπετές φορού απέναντι της κ' ίτι πειά δέν την λογάριαζε, άρσον είχε γίνει «άστεργος», έκανε το δέινομα που έδινε στην άτεργια. Κι ο Κάρεβ φυσικά διώχτηκε την ίδια ώρα από τα «εστούντιο». Από τότε άρχονταν γι' αιώνιο το νέο μαδίνες μέρες. Συντιθισμένος σ' έξιαρκτη πολυτέλεια και μη μπορώντας να έργασθη, άνακτεντείται με τὸν άποκοσμο του Χόλιγουντ κ' άρχισε νά ψήν ίστορες μὲ την άτανυία. Κι' αιώνιος δώμας ήταν άρρηγος σ' ουσιαστικήν της κατάντια του και ν' αποκονηση... Αυτά, ωστόσο, τά δράματα δέν κάνοντε πειά καμία έντυπο στο Χόλιγουντ. Είν' διά τους τόσο ξενά και τόσο συντριμμένα...
...

Στὸ κινηματοθέατρο «Πάλλας» πρόσκευται νὰ προβληθῇ σὲ λίγο ἔτα
ἀπὸ τὰ πιὸ δωμοφόρα καὶ τὰ πιὸ περιπτετεῖται ἔργα τῆς τελευταῖς πα-
ραγωγῆς. Τὸ φύλμ αὐτὸν ἔχει τὸν τίτλο «Ο Πρί-
γκιψης τῶν Μεσονυκτίων» καὶ ἀσφαλῶς δὲ γοητεύ-
ση τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὴ συναρπαστική πλοκῇ
τῆς διπλότερες του.

'Η Μύρων Λόδη, σ' ἔνα νέο φύλμ, ποδεγοφύλλα απέτις τις μήνες, παίζει το ρόλο της θεάσαις συνθηκούν. Σύνηγος της — στο φίλμ φωναρά — είναι ο Ουάλλιαμ Πόρρελ. Οι Αμερικανοί δημιουργάριοι, λοιπόν βρήκαν την εικασία για ρωσοφωνία την ψηφοφορίαν που έβρισκεται σενάριον πατικούτητας θύμησε κάτινα γυναίκας του Πόρρελ.

Και ίδη με την απάντηση της εθεντήτας:

— Καὶ ισοῦ ἡ απάντησίς της φερετέαται;
— Εἴμαι υπέροχοικός ίδιωτρος καὶ ὁ ἀνδρας
μου, για νά μπορέσω νά συνεννοθή μαζί μου,
πρέπει νά είνει ηγαμικός ήρως. Όπτα
την πρώτη φορά που έπεισα την νύφη
ως, ώπτε διανυτός χαρακτήρας ένος ἀνθρώπου
μου μπορεί νά με σκλαβώσει. Αγαπά την θέλευ-
σή μου, κάνω πάντα δι. τι πρωγά ἀπό το μυαλό
ου και πρωκτού δι Οὐλέλαι. Πώθεν δεν τη μπο-
ρείς νά είναι για μένον δι Ψευδός στην γονο-

Ούτος να είναι για μένα ο απεριόριζος θεός τους; Ο απίκησ Πόβελ, ό «παρτενάϊρ» της Λόου, απάξιωντας τις δηλώσεις της μάτες, ...μελαγχόλης βαρύτατα!

εγνώσεις ή Γκρέτα Γκάλιμπο στά επονύμου της
ηματογράφου Πωλατ **Μέτρος**, παίζει το ρόλο της άδελφης του επότε
(Σκήτο τοῦ Μετρού) ως τῶν ἀστέρων». Τὸ περίεργο δὲ εἶναι διὰ μὲ
τὶς φροντίδες τῶν διαφόρων φωναγιέων, κατώθισε γ' ἀποκήση μά
καταπηκτική δυοιδότητα μὲ τὴ εμοιαίᾳ γόνησα. "Εγνε δηλαδὴ μά
δείπνος Γκάλιμπο.

‘Ο Ρόμπερτ Μονγκάρερ ότι είν’ ευτυχισμένος, γιατί κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μαδικὸ δνειρὸ τῆς πα δικῆς ἡλικίας του : Νὰ ταξιδεύῃ σ’ ἔνα τισρό, τών πάργαματι, ἀπὸ τὴ βορειοαριανὴν του μαθάνωντες δὲ εἶναι δούλεια τῶν κατιτεμανῶν την περιφέρειαν σ’ ἔνα Ιεπτοδόμιον.

***
Ο Στονάρτ "Εσθιν ἔχει μά ποιλ· περίεργη Ικανότητα : Μπορεῖ νά γονάφη και μέ τα δυύ χέρια του, δύο ἐπωιστά ποάγματα συγχρόνως. Κάποτε, δηγούστην απ' οι φίλους του, τὸν βρήκαν νά γράψῃ ένα τυφερό γράμμα με τό αριστερό του χέρι, ένων με τό δεξιό έκαναν λογαριασμούς. Απότος δύ χιλιάδων τῆς σπέχψεως του είναι τό καταπληκτικώτερο φαινόμενο στην Χώρα μας.

“Η Ἔλεν Χένης περνάει κάθε βράδυ τίς δύρες τῆς δυνατανέστερώς της απλέοντας, σαν καλή νοικοκυρά, διάφορα ρούχα για την χώρη της και τα πτωτά παπάδια της φιλμουτόπελως. Εννοεῖται δια αὐτά τα ἐργαζόμενα με πολλές χυλιάδες δυσκούμινον ἀπό τοὺς θαυματάτας της. Έτοι μη μεγάλη δραματική ήθοστος προσφέρει μὲ τὴν ἐργασία της μεγάλα πόστα στὰ φιλανθρωπικά ίδιωμάτων του Χόλλινγουντ.